

A csillogó fa

Noel állt a csillogó fa alatt és nem győzött álmélkodni. Míg messziről csak meg-megvillanó csillogást látott, közlelől azonban észrevette, hogy a fa koronáján vegyesen vannak levelek és tükörök. Tükörök bizony! Akkorák pont, mint a fa szabdalat levelei, csak éppen nem levélnyélen lógtak, hanem kis fogantyúkon. Akárhogy is, de fejlel lefelé csüngő, tenyéryni kézitükörökkel volt tele a fa.

Noel elbámult. „Hát ezek csillogtak” – állapította meg magában. „Vajon szedhetek-e belőlük?” Meghajolt a hatalmas fatörzs felé.

– Szervusz, fa! – köszönt. – Szépek a tükreid. Szabad leszedni őket?

A fa megrecsegettette-ropogtatta széles derekát és így szólt.

– Köszöntelek, idegen! Szedjél csak bátran a tükreim közül, majd növesztek helyettük másikat.

Noel csak erre várt. Föllendült a legalsó ágra, onnan tovább kapaszkodott, a hátával megtámasztotta a magasban a fatörzset. Egyik kezével megfogott egy erős ágat, a másikkal pedig leszakított egy tükört. A fogantyújánál markolta meg és körbe forgatta. Csillogott. „Ha már tükör, lássuk, mit mutat rólam” – gondolta és belenézett.

Nagyon szép kisfiú nézett vissza rá a tükörből. Noel úgy találta, hogy az illető igen hasonlít őhozzá, de valahogy valami nem stimmel. Amint nézegette a tükört, az egyszer csak megszólalt.

– Szép vagy! – mondta a tükör. – Látod, ugye? – kérdezte és Noel felragyogtatta a kisfiú képét.

– Ez nem én vagyok – válaszolta Noel.

– Dehogynem! Ez te vagy! És milyen szép vagy! Gyönyörködj csak!

Noel azonban zsebre tette a tükört és másikat szakított. „Lássuk, az is szépnek tart-e engem! – gondolta.

A második tükör azonban mást mondott.

– Ügyes vagy! – dicsérte Noelt és Noel látta magát a tükörben fára mászni, biciklizni, origámit hajtogatni, szöget beverni. Ez is tetszett neki, de most már egyre kíváncsibb lett a többi tükörrre is.

A következő tükörtől megtudta, hogy okos is; látta magát könyvek között, számítások fölé hajolva, valakiknek magyarázva. Volt olyan tükör, ami azt mondta, hogy „Jó illatod van!”, és Noel orrát megcsapta a tükörből jövő kellemes és enyhén bódító illat.

– Megértő vagy! – mutatta egy másik tükör és Noel látta, amint tanácsokat ad másoknak.

– Bátor vagy! – jelentette a következő tükör és Noel látta, amint szemben áll egy oroszlánfalkával a szavannán és mosolyog. Ez is tetszett neki.

Gyorsan lekapkodott még egy párat a tükörök közül, azzal, hogy majd a földön megnézi őket. Lent aztán megtudta, hogy ő bizony még kedves, fondorlatos, barátságos és népszerű is. Szerette volna elhinni, amiket hallott és amiket a tükörök mutattak, de az utóbbiak – mármint, hogy barátságos és népszerű –, mégis csak szöget ütött a fejébe. „Hiszen Fülén kívül sosem volt más barátom” – gondolta.

Azért mégis jó volt hinni a tüköröknek; hátha ők tudják jobban. „Az ember sosem úgy látja magát, mint mások” – biztatta magát Noel. Elrendezgette a tüköröket maga körül; hol egyikbe, hol másikba pillantott bele és élvezte, amit látott-hallott. Ekkor megszólalt a fa.

– Most, hogy megmutattam neked, milyen vagy, megkérnélek valamire.

– Csak tessék – válaszolta Noel.

– Látod, ott, azt a nagy ágamat hernyók lepték el, amik megtámadták a leveleimet. Légy szíves, szedd le őket! – kérte a fa.

Noel szívesen megtette. Már éppen leült volna, de a fa ismét megszólalt.

– Köszönöm, köszönöm! De nagyon szomjas is vagyok – mondta. – Adj innom! Nem messze van egy kút – tette hozzá.

Noel tehát elment a kúthoz és a kulacsában vizet vitt a fához. Ezt többször megismételte, de az még mindig panaszkodott, hogy szomjas. Végül is, mikor már Noel szinte alig állt a lábán, a fa nem kért több vizet.

– Még valamire megkérnélek! – szólalt meg ismét a fa.

– Nem ér rá később? – kérdezte Noel.

– Egy ilyen szép, okos, kedves fiú hogyan mondhatna nemet? – duruzsolta a fa.

– Mondd! – sóhajtott a Noel. – Még mit szeretnél?

– Van a törzsemen egy odú. Mókusok laknak benne, akik gyakran ugrálnak a leveleim között és attól tartok, egyszer leverik a tükreimet, úgyhogy légy szíves ürítsd ki az odút és tömd be, hogy elköltözzenek!

Noel megdöbbsent.

– Elűznéd őket?

– Nem kellenek nekem ide, csak zavarnak engem – válaszolta a fa. – Légy szíves! – tette hozzá méze-mázás hangon.

Noel azonban azt gondolta, hogy ezt nem teszi meg. Mivel nem mozdult, a fa tovább folytatta.

– Akarod még látni a jó tulajdonságaidat? Tépj csak tükröt bátran! Még annyi mindent mutathatok neked.

Noel összeszedte magát.

– Nem – mondta –, ezt nem teszem meg.

A fa megrázta a koronáját és Noel lába elé pottyantott egy tükröt.

– Nem? – kérdezte. – Akkor nézz bele ebbe!

Noel kelletlenül, de engedett. A tükörben egy borzas, mérges képű kislányt látott, aki gyűlölködve nézett vissza Noelre.

– Undok vagy – mondta a tükör.

Noel fölkapta a fejét.

– Nem szép, kedves, jóra való és még ki tudja, hogy mi minden? – szólt csodálkozóan a fához.

– Az attól függ – felelte a fa –, hogy mit teszel és mit nem teszel meg nekem. Ha szót fogadsz, jókat mutatok, ha nem, rosszakat. Ilyen egyszerű!

– És az igazság!? – kiáltott Noel. – Az neked nem számít?

– Az igazság? – nevetett gúnyosan a fa. – Ez csak egy szó és számomra egyáltalán nem fontos. Az a fontos, hogy én mit szeretnék.

Noel szomorúan ingatta a fejét.

– Kiismertelek – mondta. – Kár, hogy először hittem neked. Most pedig elmegyek.

– Menj csak! – válaszolt a fa. – Mindig lesznek olyanok, akik hinni fognak nekem, ha jókat mutatok róluk. Egyáltalán nem fogsz hiányozni.

– Úgy kell nekem – ismerte be Noel –, azonnal hittem a hízélgésnek.

Szép csendben letette a tükröket a fűre. „Nekem már nincs szükségem ezekre” – gondolta és nekilódult a visszafelé útnak.